

бени, съ исключение на 50 души, взети въ плѣнъ.

И тъй положението на римлянитѣ въ южна Италия ставало все по вече и по вече грозно и настѣпателно, а това на Аннибала — трудно, опасно и отбранително.

Между туй римския гарнизонъ въ Тарентския замъкъ взелъ вече да чувствува силна нужда за храна и едничката му надѣжда да получи такава била — по морето, съ флота отъ Сицилия. Префекта на Регий събралъ 20 голѣми и малки военни кораби, съ които и замилналъ за Тарентския замъкъ, прикривайки единъ транспортъ съ храни. Но на 15 мили отъ Тарентъ римската ескадра била атакувана отъ тарентската и частъ отъ нея потопена, частъ отхвърлена на брѣга, а товарнитѣ кораби се спасили съ бѣгство. За туй пѣкъ на сушата 2.000 души отъ римския гарнизонъ разбили 4.000 тарентски фуражири и частъ отъ тѣхъ истрѣбили, частъ прѣснали. По този начинъ и римския гарнизонъ, и жителитѣ на Тарентъ, които еднакво се нуждаели за храна, били лишени отъ получаванieto и.

Марцеллъ, наскоро слѣдъ вземанieto на Салапия, прѣвзелъ още 2 града въ Самний и въ тѣхъ около 3.000 Аннибалови войски въ плѣнъ и голѣми запаси съ жито и ечмикъ. А проконсула Кней Фулвий се расположилъ на лагеръ срѣщу Хердоней (близо до Салапия), въ Апулия, съ намѣрение да обсади и да вземе този градъ, който билъ вѣстаналъ слѣдъ сраженieto при Канна, но не билъ силенъ нито по мѣстность, нито по гарнизона си, и съ нѣкои отъ жителитѣ на който Фулвий се намиралъ въ тайни сношения. Аннибалъ, като се научилъ за това отъ съглѣдвачитѣ си, оставилъ тѣжеститѣ си въ Брутий на сигурно

мѣсто, а самъ съ армията, на брой около 25 или 30.000 души пѣхота и около 6.000 души конница, тръгналъ набързо съ усилен прѣходи къмъ Хердоней и застаналъ въ боевъ рѣдъ близо до лагера на Фулвия. Последния, макаръ да билъ по слабъ отъ Аннибала (20.000 души пѣхота и 1840 души конница), обаче не се отклонилъ отъ боя, излѣзълъ отъ лагера си и построилъ тѣжката си пѣхота по кохорти въ 2 линии, по единъ римски и единъ съюзенъ легионъ въ всѣка, велититѣ отпрѣдъ, а конницата по равно на фланговетѣ. Аннибалъ, отъ своя страна, построилъ тѣжката си пѣхота (която на брой надминувала римската) сѣщо въ 2 линии, съ легката пѣхота отпрѣдъ, а конницата по фланговетѣ, тѣжката въ двѣ, а легката задъ нея — въ една линия. Боя се почналъ отъ двѣтѣ страни съ силно дѣйствие на легката и тѣжката пѣхота, а конницата и отъ двѣтѣ страни стояла и наблюдавала. Когато Аннибалъ видялъ, че всичкото внимание на римлянитѣ се съсредоточило въ боя на пѣхотата, тогава заповѣдалъ на конницата си отъ 2-та и 3-та линии бързо да отиде на дѣсно и на лѣво и, като залови фланговетѣ на римската армия, да я атакува въ тила. Лѣвофланговата конница атакувала екстраординарнитѣ кохорти въ римския лагеръ, дѣснофланговата, нумидийцитѣ — 2-та римска линия въ тила, а Аннибалъ въ туй време събралъ двѣтѣ линии на тѣжката си пѣхота и усилилъ атаката срѣщу 1-та римска линия. Последната обаче се сражавала въ рѣдъ и упорито, но единъ отъ легионитѣ въ 2-та линия билъ доведенъ отъ атаката на нумидийцитѣ въ разстройство и билъ отхвърленъ върху 1-та линия, която той довелъ сѣщо въ разстройство. Тогава римската армия,